

Arrest

nr. 166 019 van 18 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 31 augustus 2015 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Tweede verzoekster en eerste verzoeker dienden respectievelijk op 20 november 1997 en op 19 januari 1998 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Op 3 maart 1998 werd hun asielaanvraag met een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten afgesloten.

Tegen deze beslissing stelden verzoekers een beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS), dat op 30 april 1998 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam.

Op 3 februari 2004 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in onder een andere naam.

Op 23 november 2004 werd ook deze asielaanvraag afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 januari 2005 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2005 werd deze derde asielaanvraag afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 7 september 2005 werden verzoekers overgedragen aan de Franse autoriteiten.

Op 9 oktober 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 10 juli 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2011 dienden verzoeker en verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet.

Op 9 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoekers van 9 oktober 2007 en 10 juli 2008 op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 2 juli 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 21 mei 2011 op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 augustus 2013 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 20 augustus 2013 op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 4 juni 2015 bij arrest nr. 147 114 door de Raad werd verworpen.

Op 29 oktober 2014 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor een duur van 2 jaar (bijlage 13^{sexies}). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad, dat op 4 juni 2015 respectievelijk bij arrest nr. 147 115 (verzoeker) en nr. 147 117 (verzoekster) werd verworpen.

Op 21 november 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Op 9 februari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 21 november 2014 op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad, dat op 7 augustus 2015 bij arrest nr. 150 492 werd verworpen.

Op 15 juli 2015 dienden verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Op 4 augustus 2015 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit naar aanleiding van de voormelde aanvraag van 15 juli 2015.

Op 6 augustus 2015 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 15 juli 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.07.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

*K., V. (...)
+ Echtgenoot
K., G. (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 04/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed “.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing aan te halen dat de heer K. niet zou lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter§1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle.”

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.”

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in hun land van herkomst.

Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag ‘waarom’.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar ‘het waarom’ zou moeten worden vermeld brengt geen verheldering.

Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd ‘waarom’.

Verzoekende partij stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoekende partij heeft een medisch attest voorgelegd en heeft de aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

De uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die de heer K. dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of de heer K. een levensbedreigende aandoening heeft en of dit op heden verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekende partij wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

Verzoekers menen dat de beslissing stereotiep en niet afdoende werd gemotiveerd. Zij stellen dat de gemachtigde zich ertoe heeft beperkt te motiveren dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dit zonder verder te motiveren in de beslissing of in het medisch advies waarom een beoordeling ten gronde niet noodzakelijk is, of zonder zelf enig onderzoek uit te voeren. Verzoekers wijzen er bovendien op dat artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan alleen betreffende direct levensbedreigende ziektes en dat er namelijk in de ontvankelijkheidsfase ook nog bekeken moet worden of er wel een

mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekers, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten. Verzoekers wijzen erop dat de aandoening van verzoeker wel degelijk als levensbedreigend kan worden beschouwd wanneer zij in hun land van herkomst geen toegang hebben tot de nodige medicatie, zoals zij in hun verblijfsaanvraag hadden uiteengezet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers op 15 juli 2015 onontvankelijk is omdat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verder wordt verduidelijkt dat uit dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, kennelijk niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of van verblijf.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers deze motivering stereotiep achten, wijst de Raad er vooreerst op dat zelfs indien de motivering van een beslissing stereotiep, geijkt en gestandaardiseerd is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821), nu *in casu* deze motivering uitdrukkelijk steunt op een medisch advies, waarin zeer concreet en specifiek wordt ingegaan op verzoekers aangehaalde aandoeningen, zoals *infra* zal blijken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Waar verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers eveneens geschonden achten.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen, voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard "*indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals*

voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Zoals verzoeker terecht aangeeft, houdt deze laatste bepaling duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651).

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De Raad wijst erop dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM – meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – niet de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juli 2015 hebben verzoekers erop gewezen dat verzoeker behandeld wordt voor diabetes mellitus (type 2) en voor OSAS (obstructief slaapapneusyndroom) en dat hij een hoog cardiovasculair risicoprofiel heeft.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot deze aangehaalde aandoeningen wel degelijk beide hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden besproken, nu hierin immers uitdrukkelijk als volgt wordt gemotiveerd:

“Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 04/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Dit advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 augustus 2015 waarop de bestreden beslissing is gesteund en dat onder gesloten omslag aan verzoekers werd bezorgd, luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.07.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

- *Consultatieverslag de dato 08/12/2014 van dr. V..*
- *Medisch verslag de dato 18/12/2014 van dr. R. OSAS, heropstart CPAP.*
- *Medisch getuigschrift de dato 14/07/2015 van dr. R. Diabetes, OSAS, hoog cardiovasculair risico.*

Blijkt dat de betrokkene behandeld wordt voor diabetes mellitus en OSAS.

De diabetes mellitus werd reeds uitvoerig besproken in een vorig advies van dr. G. op 03/02/2012. Alles voor verdere opvolging en behandeling (labo-analyses, perorale antidiabetica, insuline, endocrinologen en huisartsen) van de diabetes is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst.

Ook het probleem van obstructieve slaapapnoe en de behandeling met CPAP werd uitvoerig besproken in dit vorige advies. Alles voor verdere opvolging en behandeling is beschikbaar en toegankelijk.

Het aangehaalde verhoogde cardiaal risicoprofiel op zich is geen aandoening en uit het recentste cardiaal nazicht blijkt dat er noch klinisch noch electrocardiografisch indicaties voor myocardiischemie zijn. Uit dit dossier blijkt dat het cardiale risicoprofiel hier vooral bepaald wordt door een belangrijke mate van vetzucht (obesitas). Het overgewicht is nadelig voor de diabetes, de bloeddruk, de slaapapnoe en het lipidenprofiel. De enige remedie om het risicoprofiel te verlagen bestaat uit een belangrijke gewichtsreductie. In dit dossier is er geen enkele indicator die aantoont dat de betrokkene enige vorm van inspanning tot gewichtsreductie geleverd heeft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

De Raad wijst erop dat ook uit het medisch advies duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer verzoekers aandoeningen heeft onderzocht in het licht van beide hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De stelling van verzoekers als zouden de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zich in de bestreden beslissing hebben beperkt tot één hypothese, met name of verzoekers aandoening een bedreiging vormt voor zijn leven of fysieke integriteit, mist dan ook feitelijke grondslag.

Wat de tweede hypothese van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet betreft, namelijk de vraag of de aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies enerzijds gesteld dat het aangehaalde verhoogde cardiaal risicoprofiel op zich geen aandoening is, dat uit het recentste cardiaal nazicht blijkt dat er noch klinisch noch electrocardiografisch indicaties zijn voor myocardiischemie en dat het cardiale risicoprofiel van verzoeker vooral bepaald wordt door een belangrijke mate van obesitas, waarvoor een belangrijke gewichtsreductie de enige remedie is. Daarnaast heeft de ambtenaar-geneesheer gemotiveerd dat voor de aandoeningen van verzoeker, die konden worden weerhouden, namelijk de diabetes mellitus en de obstructieve slaapapnoe, al het nodige beschikbaar en toegankelijk is voor verdere opvolging en behandeling in het land van herkomst van verzoekers. De ambtenaar-geneesheer heeft daarbij verwezen naar het medisch advies van zijn collega ambtenaar-geneesheer Dr. G. van 3 februari 2012. Nazicht van dit medisch advies dat zich ook in het administratief dossier bevindt en dat op 23 februari 2012 aan verzoekers werd betekend samen met de beslissing van 9 februari 2012 waarin hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, leert dat hierin de beschikbaarheid in het land van herkomst van de vereiste behandeling voor diabetes mellitus (type 2), voor OSAS (slaapapneu) en voor hypercholesterolemie uitgebreid door de ambtenaar-geneesheer werd onderzocht, waarbij deze heeft geconcludeerd dat deze behandeling en opvolging daar beschikbaar zijn. In de ongegrondheidsbeslissing van 9 februari 2012 die op dit medisch advies van 3 februari 2012 is gesteund, heeft de gemachtigde ook de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en opvolging onderzocht en besloten dat er kan vanuit gegaan worden dat verzoekers zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, terwijl het ook erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers hiervoor niet terecht zouden kunnen bij familie, vrienden of kennissen. Nu verzoekers in hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid dezelfde aandoeningen en behandeling hebben aangehaald als in de verblijfsaanvraag waarvoor het medisch advies van 3 februari 2012 werd opgesteld, kon de ambtenaar-geneesheer *in casu* volstaan met een verwijzing naar het onderzoek van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid door de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer in de ongegrondheidsbeslissing van 9 februari 2012. Met hun loutere algemene bewering in het verzoekschrift dat er een tekort aan

geneesmiddelen is in hun land van herkomst, die zij geenszins staven, weerleggen verzoekers geenszins de concrete bevindingen van de ambtenaar-geneesheer en van de gemachtigde.

Waar verzoekers nog kort aanstippen dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker niet zelf heeft onderzocht, wijst de Raad erop dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen (of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen) is dan ook geen sprake. Dergelijke verplichting blijkt evenmin uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheren om te oordelen of zij het nodig achten om een advies van deskundigen in te winnen of de verzoeker aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Verzoekers tonen zulks echter geenszins aan.

Gelet op het voorgaande kan de Raad geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vaststellen.

Waar verzoekers ten slotte nog de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, laten zij na toe te lichten op welke manier deze bepaling door de bestreden beslissing zou geschonden worden. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van de rechten van verdediging. Deze onderdelen van het middel werden bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES